

FINŽGARJEVA
GALERIJA

Samogovori, avtorica Majda Mencinger, ZAK in Sophia, 2013

Zgodba o zamorčku Bambuleju in vrtoglavi žirafi, avtor Frane Milčinski - Ježek, Založba Sanje, 2010

Tinka Volarič se je rodila leta 1980 v Šempetru pri Gorici. V Srednji šoli za oblikovanje in fotografijo v Ljubljani, kamor jo je najprej zaneslo zanimanje za arhitekturo in notranje oblikovanje, jo je že pritegnilo ilustriranje. Želja po širjenju znanja na področju humanističnih ved jo je nato usmerila v šolanje na Oddelku za etnologijo in kulturno antropologijo Filozofske fakultete; študij kulturne antropologije je zaključila z magisterijem iz lutkarstva. V času študija je ostala blizu likovnemu ustvarjanju in že ilustrirala prve plakate, zloženke, gledališke liste, knjižno naslovnico in slikanico. Knjižna ilustracija ji je še vedno med najljubšimi; poleg literarnih predlog drugih avtorjev snuje tudi svoje avtorske slikanice za otroke in odrasle. Med drugim ilustrira tudi glasbene albume, muzejske vodnike, samostojne konceptualno zasnovane cikle in knjižne naslovnice leposlovnih in humanističnih del. Razstavljala je na več samostojnih, skupinskih in selekcioniranih razstavah doma in v tujini ter se udeležila bienala ilustracij v Ljubljani in Bratislavi. Živi in dela na Primorskem.

Tinka Volarič

Večglasne podobe

razstava ilustracij

Finžgarjeva galerija, Kolezijska 1, Ljubljana–Trnovo
7. december 2016 – 22. januar 2017

Preplet besed in podob

Tinka Volarič je vsestranska ustvarjalka, ilustratorka, kulturna antropologinja in pesnica. Raziskuje podobe in besede, barve in zvene, občutja in pomene. Razkriva in spleta vezi med vsemi temi različnimi kvalitetami realnih in idejnih svetov. Na razstavi v Finžgarjevi galeriji se predstavlja s knjižnimi ilustracijami za otroke in odrasle, ki pa jih ne dojema kot dva popolnoma ločena žanra. Tako kot otroci marsikdaj intuitivno dojamejo globine resničnega sveta, tako se znajo (in želijo) tudi odrasli kdaj pa kdaj (še) potopiti v pravljичne in domišljjske svetove.

Ilustratorski prvenec *Zgodba o zamorčku Bambuleju in vrtoglavi žirafi* (avtor besedila Frane Milčinski-Ježek, Založba Sanje, 2010) je prejel nagrado *najlepša slovenska knjiga za otroke in mladino* na 26. slovenskem knjižnem sejmu. Avtorica se je odločila za ozek horizontalni format, ki že z obliko bralca popelje na potovanje v barvito afriško pokrajino. Vročna celina je predstavljena v močnih odtenkih, ki jih rahlja in razgiba belina papirja. Velike, nasičene barvne ploskve, zgoščeni vzorci in slikoviti detajli so v dialogu z neposlikanimi površinami, ki delujejo sveže in zračno. Praznina likovno uravnoteži kompozicijo in znotraj slike ustvari prostor za domišljijo.

Intenzivne barvne podobe umirja tudi »tehnična« risba s tušem. Z njo ilustratorka izriše globuse, zobata kolesja, kompase in zemljevide ter s črtkanimi linijami označuje poti, smeri in poglede. Stilizirana risba je čista in berljiva.

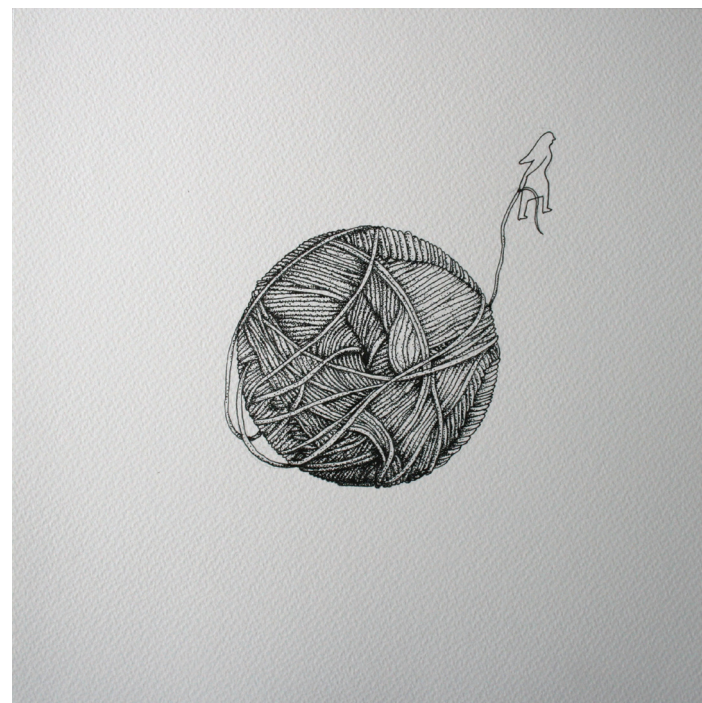
Poleg likovnih kontrastov – ti ustrezajo nepričakovanim zasukom v zgodbi – se avtorica poigrava tudi z oblikovnimi podobnostmi. Dolg vrat in noge žirafe ponovi s poudarjeno dolgimi Bambulejevimi okončinami. Slikovitost eksotičnih pokrajin stopnjuje z živalskimi vzorci, rastrni pik in črtic pa tudi z ritmičnim nizanjem predmetov, denimo knjig na knjižnih policah. Vrtenje, gibanje in dinamiko prikaže s spiralnimi formami, zaobljenimi linijami in okroglimi oblikami, ki pripoved od začetka do konca peljejo kot po namazanih kolescih in hkrati ustvarjajo dodatno napetost in dinamiko. Zanimive so tudi oblike dreves s slikovitimi vejami, ki nekoliko spominjajo na romantične krajinske upodobitve C. D. Friedricha oziroma njihove bolj v popkulturno zavest zakoreninjene ponovitve iz risanih filmov Walta Disneyja.

Bistvo dobre ilustracije je iskanje ravnotežja med zvestobo literarni predlogi ter avtorskim svobodnim izrazom. Tinka Volarič zna stkati prefinjene vezi med besedami in podobami, kakor lahko vidimo v risbah iz knjige *Samogovori* Majde Mencinger (ZAK in Sophia, 2013). Gre za poetično prozo in ilustratorka ta dvojni značaj besedila pokaže s formalno zasnovano likovno opremo. V dvogovore barvnih polj se na prefinjen način vključuje občutljiva risba s svinčnikom in minuciozna ornamentika. Rastlinski vzorci priključijo v spomin dragocene srednjeveške iluminirane rokopise, geometrijske razdelitve slikovnega polja pa so blizu sodobnemu grafičnemu dizajnu. Vzorci potiskanih tkanin, stenskih tapet, slikopleskarskih dekoracij, tlakovanih vzorcev, vezenin in čipk nas popeljejo v poetično zasanjane svetove in nostalgичne spomine.

V zbirki *Krožnice večglasnih tišin* je Tinka Volarič združila pesniški in risarski talent. Pesniški prvenec je izšel v založbi Javnega sklada za kulturne dejavnosti leta 2014 kot nagrada za zmago na festivalu mlade literature Urška. Seveda je ilustratorka avtorsko poezijo nadgradila z risbo. Krožnice ponazarjajo gibanje, neskončno veselje, črno luknjo, tesno prilegajoča se zobata kolesa, vrtenje gramofonske plošče z najljubšo glasbo, cvetove, ki se razpirajo v dehteči objem, premene las, spete v pravilno figo, tolmun, v katerega zasanjani »mislec« namaka noge, ali klobčič mehke volne, ki ponazarja čas in življenje. Preprosto, slikovito in poetično. Tako kot njeni verzi:

*Voda je izhlapela,
videla nekdanje krajine
in se vrnila na neko streho.
Nekdo je odšel, nekdo je prišel.
Nekdo je pozabil,
nekdo se nenadoma spomnil.
Je platana še tam,
pod krovom ptičjega petja,
ali na njenem mestu raste spomin?*

Monika Ivančič Fajfar

Krožnice večglasnih tišin, avtorica Tinka Volarič, JSKD 2014